

prijazno in ljubeznivo mu frefetá golobica napróti, — tudi golobje se slišijo, ker se ljubijo. Koliko vas je, ki se delate golobom enake, pa vendar sovražite eden drugoga? — Posnémajte lesico, pravoslovci, in učite se: lesica požera nage polže, in jim puša hišo; marsikteri iz med vas pa zré hiše in puša polže — nage. — Posnémajte opico (merkviso), kateri bukve kujete in natiskujete, in učite se: tudi opica posnéma ptuje déla, pa ne nosi jih v tiskarnico kot svojo vlast. — Kako sréčni bi bili ljudjé na zemlji, če bi se od žival učili samo tega, kar je dobro, pa ne tudi, kar je slabo!

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Toplic na Dolenskem. — Leta 1850 je nemila kolera neznano divjala po Toplicah. V kratkem času je pobrala mnogo seljanov in ostale napolnila z nezmernim strahom. Spoznavši, da v toliki sili jim ni v stanu pomagati gola človeška moč ali sama zdravniška umetnost, se obernejo Topličani k Njemu, kateri ima za vsako stisko pripravno pomoč, za vsako rano hladivno mazilo, ter sklenejo, na ondotnem pokopališču izzidati kapélico, in jo posvetiti Njej, katero imenujemo Tolažnico žalostnih, posvetiti Materi božji sedmerih žalost, da bi ljubi Bog po svojem neskončnem usmiljenji in na priprošnjo Marije, prečiste device, odvernili od njih neznane kolere šibo grozovito. Bolezen odjenja, darovi se nabirajo za kapélico. Ali obljuba storjena v sili se le rada odklada. Tudi Topličani je s strahom pred boleznijo vred zapustila malo po malem perva gorečnost. Še le, ko je leta 1855 kolera sopet stopila na noge ter serdito morila ljudjé krog in krog Topliške fare, se lotijo dela, ter izgotové unanje zidovje še tisto leto. Drugo leto ga spravijo pod streho, zgotovijo zvonik, in zverše zidarji svoje delo. Vendar le kapelica ni še mogla biti posvečena za službo božjo. Manjkalo je še altarja, manjkalo duri, okenj i. t. d., kar se je zgotovilo še le to leto. Slavni mojster Ljubljanski, gospod France Zajic, izreže iz lesa prelepo podobo žalostne Matere božje. Gospod Goldenštajn pride, ter mojstersko izdela na moker zid Kalvarsko goro z osebami vred, ktere so bile pričujoče pri pogrebu Kristusovem; vrata, oknja, in kar še drugega manjka, se zgotovi, in kapelica željno pričakuje srečnega dné, v katerem bi imela biti posvečena v službo božjo, in bi se svete maše perva daritev opravila na njenem altarji, — pričakuje kot zala nevesta dné svoje poroke. Da, — réš zala nevesta! V priprostem greškem zlogu zidana stoji na prijaznem homcu, da jo je le veselje viditi od vseh strani, sosebnost pa iz tiste višine, s ktere pridši iz Novega mesta zagledaš okrajno Topliško. Slehernemu, ki jo vidi, je všeč. Častiti gospod fajmošter Kestnar, kateri tukaj na počitku živé, so se že bili zavzeli, v Bavtovasi zbrati si kraj, na katerem bi počivalo nekdanjih mertvo telo. V Bavtovasi namreč so veliko let delali v vinogradu Gospodovem. Kadar pa je bila kapelica dodelana na pokopališču Topliškem, jim je dopadla tako močno, da so sklenili, ondi si poiskati prostora, na katerem bi spalo njih umerlo telo, dokler bi ga iz smertnega spanja v novo, ter večno življenje ne obudil poslednje trombe glas. — Nevesta tedaj je pripravljena in ženin pride. — XVII. nedeljo po binkoštih, ter 27. dan septembra se pripeljejo prečastiti proš, gospod Jernej Arko iz Novega mesta, opravijo najpoprej v farni cerkvi službo božjo, ter z znano zgovernostjo razložé v pridigi namen, iz kterege so Topličani zidali kapélico na svojem pokopališču, in dolžnosti, ktere imajo zdaj do svoje kapélice. Nato darujejo daritev svete maše, pri kateri jim je streglo več sosednih duhovnov, kateri so s svojo pričujočnostjo lepo pripomogli k povikšanju te lepe slovesnosti. — Po dokončani službi božji gremo v procesii na pokopališče. Po celem potu so bile razstavljene na oba kraja maje kakor o svetem rešnjem Telesu, ter prevezane z zalimi vencí, prepletene s pisanimi trakovi, olepšane z nježnimi

banderci. Nad durmi pa je bilo napisano presveto ime Marijno vse v zelenji in cveticah. Fantom in dekletom gré čast, da so napravili vse te lepotije. Na pokopališče pridši prečastiti gospod proš blagoslové vodo in nato kapélico od zunaj in od znotraj. Potem se vstopijo pred duri, opomnijo v kratkem nagovoru, da je kapelica zdaj blagoslovljena in odločena v božjo službo, zahvalijo v imenu Marijnem častitega gospod fajmoštra Jurja Gornika za veliko skerb, katero so imeli pri zidanji, za obilne stroške, ktere jim je zidanje prizadjalo, in sosebnost za lepi večji zvon, kterege so kupili Mariji za vezilo za lastne dnarje; — zahvalijo častitega gospod fajmoštra Kestnarja, ki so memo drugih ne malih darov v ravno ta namen darovali manjši zvon; — Bog daj, so pridjali, da bi vama ta dva zvonova enkrat zvonila v nebesa! — zahvalijo častitega gospoda Franceta Vičeljna, oskerbnika Soteške grajščine, kateri je kar zastonj izdelal za kapelico obris, in tudi delo vodil od pervega do zadnjega; — zahvalijo naposled tudi še vse druge dobrotnike, kateri so dobroserčno kaj pripomogli k temu delu, med ktere po pravici devamo v perva versto blagorodno Blagajevu gospo iz Polhovega Gradca in gosp. Plajvajsovo družino iz Krajna. — Zdaj častiti gospod fajmošter Topliški pristopijo k altarju, ter na njem opravijo svete maše prvi dar za vse dobrotnike in dobrotnice kapélice, vmes pa prepevajo Topliški pevci in pevke med drugimi tudi milo pesem Potočnikovo od sedem žalost Matere božje, h kateri so slavni gospod Rihar zložili prelepi napev. Mehkočutno ljudstvo se je v solzah topilo od veselja, nič manj kot takrat, ko sta bila zvonova obešena v zvonik, in sta pervikrat zapela po obližji. „Oh,“ — so zdihovali takrat nekteri — „ta le dva zvonova nam bota zvonila, kadar ponesejo naše mertvo telo v černo zemljo!“ — Po sveti maši so blagoslovili visoko častiti gospod proš še tisti del pokopališča, kateri je bil k poprejnemu privzet in prizidan, ter molili na to za duše tistih, katerih trupla počivajo na starem, pa tudi tistih, kateri bodo ležali na novem delu pokopališča, ter poslali pred sedež milosti božje vročo željo in mili zdihlje, da bi zaveržen in pogubljen ne bil nobeden tistih, kateri bodo na tem mestu pričakovali sodnega dneva.

Iz Istre. Presvitli cesar Ferdinand in cesarica Maria Anna so za napravo podfare v Polžani 400 fl., in presvitla cesarica Karolina Avgusta za napravo podfare v Zvoneku 300 fl. premilostivo darovali.

Novičar iz raznih krajev.

Z Najvišjim ukazom od 27. septembra t. l. je bila vsem urednikom dolžnost zamolčljivosti v uredskih opravilih sploh oestro s tem na serce položena, da čaka tiste ostra kazni, kateri se zoper to pregrešé. — Po razkazu vis. c. kr. ministerstev, mednarodnemu štatištičnemu zboru na Dunaji predloženemu, je v našem cesarstvu 24 cesarskih fabrik za tabak, v katerih služi 19,228 urednikov, služabnikov in delovcov. Te fabrike so podelale v letu 1856 689,563 centov sirôvega tabaka; vsih izdelkov je skup bilo 694,230 centov; namreč 24,714 centov pristnega in 40,208 centov prostega tabaka za nos; 47,066 centov pristnega in 511,281 centov prostega tabaka za kadi, in 70,961 centov ali 907 milijonov 477,151 cigár. Memo leta 1851 je bilo 1856 v Avstrii blizo 400 milijonov cigar več porabljenih. — Vodstvo železnice med Dunajem in Terstom je naznanilo, da se na kolodvoru v Ljubljani védno dobri delavci, zlasti ključavničarji za mašine za dobro plačilo po dnéh v službo jemljejo. — Pri sv. Ani poleg Arada na Ogerskem je spravil premožen kmet 30 véder novega vina v hram, kjer je začelo vréti. Njegova žena gré z deklo v hram po nekaj. Mislila ni ne ona ne dekla, da gréste v smert; obé so namreč čez pol ure v hramu mertve našli. Vinski hlip ju je zadušil. Poklicani zdravniki niso mogli nič pomagati in trupli ste v